Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fiți gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 75 (531) ☆ sîmbătă 15 septembrie 1956 ☆ 4 pag. 15 bani

START IN NOUL AN ȘCOLAR 1956 - 1957

Astăzi, pornirea!

Hei, băieți și fete, ocupați-vă în grabă locurile! Peste cîteva clipe va sosi celebrul antrenor și maestru „Clopoțelul" care, prin sunetele sale argintii, va da pornirea în cursa de fond „Anul școlar 1956-1957". Sînteți gata, copii?

Numai de-ați ști cîte noutăți am pentru voi! Cum? Cine sînt eu? Ei, da, uite m-am luat cu vorba și am uitat să vă spun cine sînt. Eu sînt Noul an Școlar, copii!

Nu, nu, nu vă mirați! Sînt chiar eu și vreau să-mi descarc aici, în fața voastră, sacul plin cu noutăți. Uite, chiar aici, deasupra, am o rochiță făcută dintr-o stofă pepit, alb cu gri, iar alături un costum de băiat de stofă bleumarin. Surtucul are rever răsfrînt și o gaică liberă la spate. Aceasta, copii, este noua uniformă școlară. Dar ce-mi văd ochii? Eu vă prezint astea drept noutate și cînd colo voi le-ați și îmbrăcat! Pfii, dar frumos îi mai stă școlărimii în uniformă!

Mă uit la voi dar nu înțeleg un lucru: de ce stau fetele deoparte și băieții de alta? Cum? Nu sînteți încă obișnuiți? Ei, da, asta așa-i! Incepînd cu anul acesta, toate Școlile de 7 ani vor fi mixte, adică în ele vor învăța la un loc băieți și fete. Ei, nu-i nimic, vă veți obișnui curînd și vă veți împăca de minune între voi.

Cum văd eu, noutățile mele nu prea sînt noi pentru voi. Dar pentru că tot m-am apucat să-mi desfac sacul, hai să vă spun pînă la capăt tot ce aveam de spus. Iată, aicea am cîteva manuale noi pentru voi: un curs de limbra franceză, unul de limba engleză, altul de limba germană și altul de limba latină. Nu, nu! Nu vă speriați! Nu sînt toate pentru voi! Sînt și pentru clasele mai mari. In școala de cultură generală, pe lîngă limba rusă s-a introdus și studiul acestor limbi.

Incă o noutate și-am terminat. Aici am o trusă minunată. Ce nu se găsește aici? Și ciocane, și clești, și chei franceze, și scule de tîmplărie, și scheme de aparate de radio, și cîte și mai cîte! Toate astea le-am adus anume pentru atelierele școlare. Anul acesta în multe școli iau ființă asemenea ateliere.

Dar ce-mi aud urechile? Arbitrul „Clopoțelul" a „sunat" plecarea! Noul an școlar a început! Din toată inima vă doresc tuturor succes deplin și spor la învățătură!

NOUL AN ȘCOLAR

Către tovarășii de la uzinele „Steagul Roșu" Orașul Stalin

In numele pionierilor din detașamentul nr. 8 al Școlii nr. 5 mixtă din Constanța, vă mulțumim pentru darul frumos pe care ni l-ați făcut anul acesta. Ați reparat școala noastră, ați înfrumusețat-o de parcă ar fi o clădire nouă. Ne vom strădui să păstrăm cu grijă curățenia în școală și vă promitem c-o să ne răfuim cu cei care vor încerca să zgîrie pereții sau să strice băncile.

Incă odată vrem să vă spunem că ne-ați făcut o mare bucurie.

Colectivul detașamentului nr. 8.

N.R. Mulți dintre muncitorii uzinei „Steagul Roșu" din Orașul Stalin s-au odihnit în vara aceasta în încăperile Școlii nr. 5 din Constanța. Drept mulțumire pentru vacanța petrecută pe malul mării, ei și-au luat obligația de a repara școala. După cum vedeți, s-au ținut de cuvînt.

Dragă Nou an Școlar

Anul acesta am trecut în clasa a V-a. Zilele trecute mi-am cumpărat cărțile. Ce multe sînt! Anul trecut, în clasa a IV-a, am avut doar cîteva, dar anul acesta mi-am umplut geanta. Și botanică, și istorie a lumii antice, și limbi străine, vai, cîte sînt! Oare am să pot învăța la toate bine? Da, Nou an Școlar, am să învăț tot atît de bine cum am învățat și pînă acum.

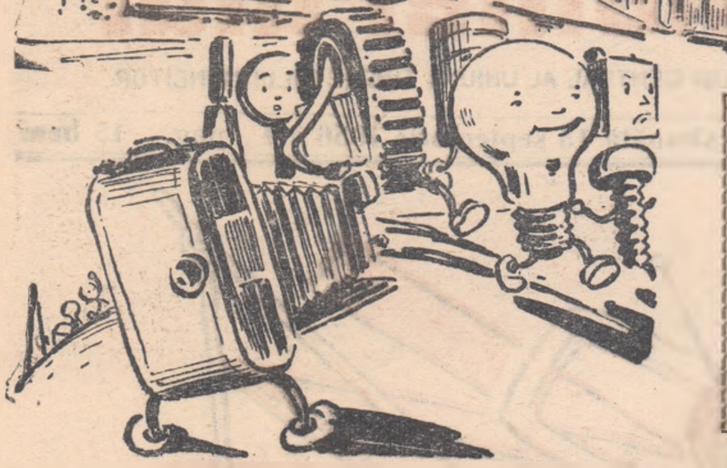
Maria HARĂTĂU
Școala medie „I. L. Caragiale"
cl. a V-a
București

Prin ÎMPĂRĂȚIA

Uriașă, fantastică, plină de tot felul de curiozități care pot uimi pînă și pe Jules Verne, așa arată împărăția tehnicii. Ici, o mașină rezolvă într-o singură clipă o socoteală uriașă care ar cere unui om o viață întreagă ca s-o ducă la capăt; colo, o dihanie, ca din alte vremuri, execută cu precizie de ceasornic ceea ce i-a comandat stăpînul său, omul, făcînd ca din „mîinile" sale să iasă mașini, motoare, care decare mai complicate.

NOUTAȚI

Se montează reactorul atomic

De mai multă vreme se montează în tara noastră primul reactor atomic, sosit din Uniunea Sovietică. Reactorul nuclear va fi folosit la cercetări fundamentale de fizica neutronului și la producerea de izotopi radioactivi necesari felurtelor experiențe sau vindecării unor boli.

Totodată se montează și alte aparate complicate necesare obținerii și studierii energiei atomice.

Peste cîteva luni, reactorul atomic va intra în funcțiune.

Un succes al chimiștilor

V-ați gîndit vreodată că s-ar putea lipi o bucată de porțelan sau de sticlă cu o bucată de fier? Chimiștii au reușit să obțină niște substanțe numite adezivi care pot face treaba aceasta. De curînd, sectorul de mase plastice din Institutul de Cercetări Chimice a reușit să fabrice aceste substanțe pentru prima oară în țara noastră. Lipiturile făcute cu aceste substanțe sînt foarte trainice și rezistă acțiunii acizilor, bazelor, solvenților sau uleiurilor.

Un vis împlinit

In timpul vieții sale, Traian Vuia a imaginat o interesantă mașină cu aburi. Traian Vuia intenționa să folosească această mașină la punerea în mișcare a vehiculelor. Această idee a lui Vuia a fost tradusă în viață de un colectiv de cercetători de la Institutul de Energetică al Academiei R.P.R., care au construit un automotor acționat de mașina lui Vuia. Mașina lui Vuia prezintă avantaje importante față de obișnuitele locomotive cu aburi.

DIN ISTORIA tehnicii romînești

Sînt multe lucruri de povestit asupra felului în care s-a înfiripat și s-a dezvoltat tehnica romînească în decursul anilor. In rîndurile care urmează vă pre-

zentăm cîteva pagini din istoria tehnicii romînești.

★

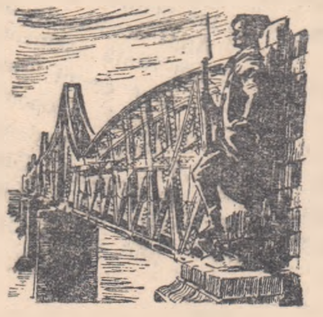
Tehnica producerii sticlei romînești începe încă din vremea lui Matei Basarab. La Cîmpulung în Muntenia, el pune bazele primului atelier romînesc de fabricare a sticlei.

Ceva mai tîrziu se fabrică sticlă la Tîrgoviște și Șotînga, iar în Moldova într-un sat de lîngă Bacău, Călugăra.

In 1889, în orașele Bogdănești și Stroești mai iau ființă încă două „fabrici" pentru turnarea sticlei. In anul 1898 se înființează la Solonț prima fabrică de geamuri din țară, iar 5 ani mai tîrziu, în 1903, o a doua fabrică de cristal, la Cobănești. Folosirea gazului metan duce la perfecționarea tehnicii sticlăriei și astfel în 1919 se ridică „prima fabrică de sticlă, cu gaz metan, din Mediaș" unde se turnau geamuri simple, și „Fabrica de sticlă din Turda", unde se fabricau butelii și articole de menaj. In anii care au urmat, în alte colțuri ale țării romînești au luat ființă ateliere și adevărate fabrici unde se producea sticlă de cea mai bună calitate. Tehnica romînească în producerea sticlăriei de orice gen, arta poporului nostru în turnarea a tot felul de modele de sticlă a întrecut tehnica altor țări, motiv pentru care a fost și continuă să fie atît de mult căutată și astăzi...

★

Folosirea iluminatului electric datează în țara noastră din anul 1880. Astfel, primele instalații electrice pentru luminat se cunosc în cadrul Abatorului din București. Se foloseau aci lămpi de tip Iablocicov. Aceste lămpi, care aveau o sursă proprie de curent și un mecanism propriu, erau împrumutate de Primăria orașului pentru iluminarea, în zilele de duminică și sărbători, a Pieței Teatrului Național. In anul 1890 se introduce iluminatul electric pe b-dul 6 martie, str. 30 Decembrie și șos. Kiseleff de astăzi, folosindu-se läm-

pi de 40 amperi fiecare. In același an, în Cișmigiu se montează fîntînile luminoase. Printr-o instalație subterană s-au tras conducte electrice care alimentau niște lămpi speciale cu arc, cu reflectoare și oglinzi așezate sub țîșnitoarele cu apă. O dată cu anul 1900, iluminatul a început să se extindă foarte repede.

★

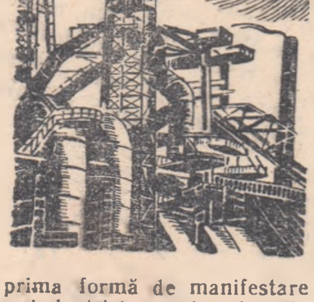
In 1895, la 4 septembrie, a avut loc inaugurarea marelui Pod de la Cerna vodă, recunoscut, la vremea sa, ca cel mai mare pod din Europa continentală și al treilea pod din lume. El a fost conceput, proiectat și executat de inginerul romîn Anghel Saligny în anii aceia profesor la Școala Politehnică din București. In realizarea podului de la Cerna vodă Saligny a consultat lucrările profesorului Belelimoski din Petersburg, în ceea ce privește folosirea oțelului moale în construcția podurilor. Saligny a fost acela care, cu aproape două decenii în urmă, a indicat folosirea plăcilor prefabricate de beton armat în construcții, plăci care abia astăzi se folosesc pe scară largă.

★

Primele linii de tramvai din București datează din anul 1872. La 28 decembrie al anului amintit, prima linie de tramvai cu cai parcurgea Podul Tîrgului deafară (Calea Moșilor) și Podul Tîrgoviște, ambele unindu-se în Piața Sf. Gheorghe (Piața 1848). Prima linie electrică de tramvai s-a dat în folosință la 9 decembrie 1894 pe b-dul Obor—Cotroceni. Prețul la aceste tramvaie era de 30 de bani în interiorul vagoanelor și 15 bani pe platformă. In această epocă au circulat pe bulevardele Bucureștiului și cunoscutele tramcare ale lui Toma Blîndu. Tramvaiele electrice au fost însă interzise de Primărie Intr-o decizie din Monitorul Comunal din 1897, se spunea: „...Inființarea de tramvaie cu electricitate și cu aburi, ar fi o calamitate pentru public, pentru că firele electrice pot trăsni pe oameni și animale, iar aburii ar speria caii de la trăsuri și celelalte vehicule." După primul război mondial tramvaiele electrice au luat o mare dezvoltare, modernizîndu-se continuu, pînă astăzi.

★

La Ciclova, lîngă Oravița, a funcționat vreme de peste 50 de ani, de prin 1880, un atelier mic unde se lucrau sape, lopeți, tîrnăcoape și alte unelte agricole. Faptul că atelierul era așezat pe marginea unui pîrău cu cădere repede, îi dădea posibilitatea să folosească energia apei mînînd cu ajutorul ei o serie de roți de la niște ciocane primitive de lemn. Atelierul de la Ciclova este

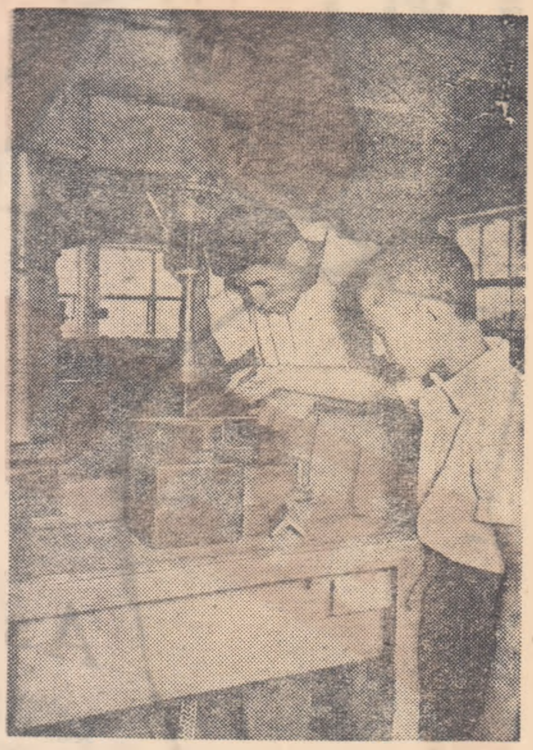
prima formă de manifestare a industriei noastre de utilaj agricol. Atelierul modest de la Ciclova a fost însă închis o dată cu dezvoltarea fabricilor Bocșa-Romînă, întrucît nu mai putea să facă față concurenței.

★

Astăzi, tehnica romînească prinde, pe zi ce trece, puteri tot mai mari. Ziarele aduc mereu vești din toate colțurile țării. Se fac uzine mari, neobișnuite încă pentru țara noastră, izvoarele de energie electrică se înmulțesc văzînd cu ochii, se creează prima dată la noi mașini și motoare puternice.

Această pagină nouă a istoriei tehnicii romînești o scrie astăzi poporul liber și stăpîn pe munca sa.

Ing. Adrian LISSEANU

In atelier

Cîțiva muncitori de la uzinele „Sadu" adunaseră pe o masă scule de tot felul: pile, burghie, bacuri de tăiat filet, cablu electric, bucăți de oțel și cupru.

Le-au strîns pe toate într-o lădiță pe care au îmbrăcat-o apoi într-o hîrtie groasă și mare. Pe hîrtie au scris cu litere înalte o adresă: „Școala medie nr. 1 Craiova".

In aceeași zi pachetul a ajuns la destinație. Dar nici n-a avut vreme să se odihnească de osteneala drumului că a și fost desfăcut, iar conținutul lui rînduit cu grijă în fiecare din cele 26 de sertare ale meselor de lucru din atelierul școlii.

Așa s-au pomenit proaspeții ucenici lăcătuși din clasele a V-a și a VIII-a cu cîte-o trusă de instrumente.

Pînă să le sosească instrumentele acestea se învîrtiseră nerăbdători prin atelier. Strungul, bormașina, menghinele și toate celelalte unelte pe care atelierul lor le primise mai înainte le aprinseseră pofta de lucru. Acum că aveau și truse, orele de lucru manual puteau să-nceapă.

Chiar de la prima lecție, neastîmpărații clasei a V-a păreau alți copii. Ascultau cu atenție explicațiile profesorului Oroniceanu. Căci imediat după partea teoretică a orei treceau la aplicații și niciunul dintre băieți nu voia să rămînă în urma celorlalți.

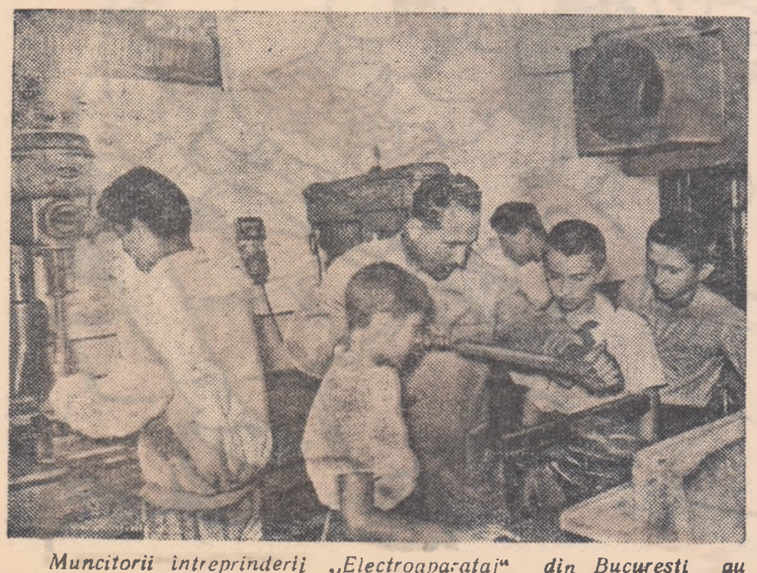
Pe lîngă atelierul de lăcătușerie, școala mai avea și-un atelier de tîmplărie. Intr-o săptămînă copiii lucrau într-un atelier, iar în următoarea săptămînă în celălalt.

Pînă la sfîrșitul anului, ucenicii clasei a V-a au învățat să strunjească, să lipească și să dea formă metalului. Au ajuns să facă singuri lopeți, dălți drepte, dornuri, ciocane mici, corpuri geometrice, punctatoare. In orele de tîmplărie, au învățat să taie în curmezișul fibrelor de lemn, au învățat să geluiască, să dea la rindea, să facă încheieturi. Și, bineînțeles, au lucrat tot felul de obiecte din lemn.

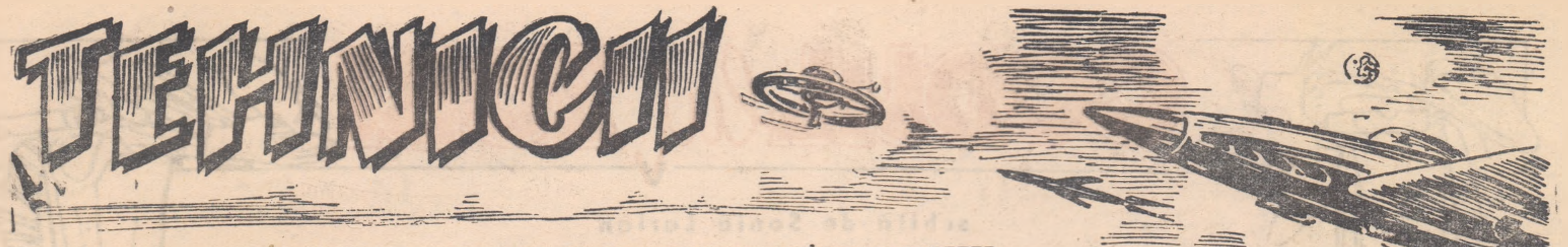
Printre cei mai buni ucenici ai clasei a V-a au fost Eremia Dan, Gîltan Mihai, Maximov Dan și chiar și Ungureanu Nicolae (care deși e mărunțel, că abia ajunge să țină fierăstrăul deasupra mesei, a reușit ca și ceilalți să lucreze cu multă precizie).

Așa a fost anul trecut. Anul acesta, toți băieții își vor încerca din nou îndemînarea în orele de lucru manual. Cînd vor sfîrși școala, poate că mulți dintre ei se vor lega pentru totdeauna de tehnică.

Darul muncitorilor

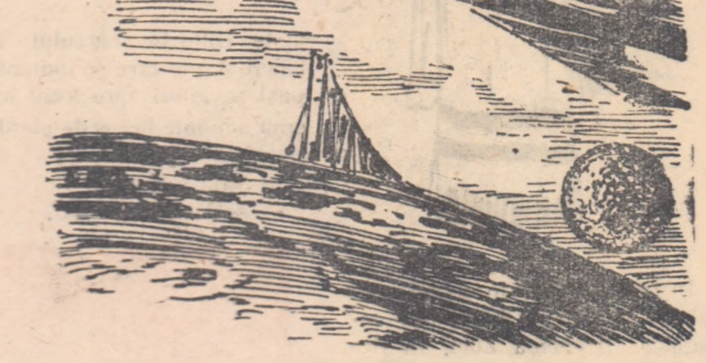

Muncitorii întreprinderii „Electroaparataj" din București au dăruit Școlii elementare nr. 57, un frumos atelier mecanic.

Dar cum se ajunge oare în această lume de minunății? E un drum greu, tot atît de greu ca și acela pe care-l face Făt-Frumos pînă la împărăția smeilor. El începe chiar din școala noastră, din clasa noastră.

Ca acest drum să vă fie mai ușor, a început să se înființeze, anul acesta, ateliere pe lîngă școli. Aici veți căpăta primele deprinderi cu ajutorul cărora veți porni apoi mai departe spre împărăția tehnicii.

Încotro merge tehnica?

de Prof. Dr. Cezar Parteni Antoni
rectorul Institutului Politehnic
București

Nu odată voi auziți spunîndu-se: „Să legăm teoria de practică". Propozițiunea aceasta, simplă la prima vedere, ascunde însă o istorie întreagă, istoria științei și a tehnicii. Ca să umble pe apă, omul primitiv a învățat să-și sape, din trunchiul unui copac, o barcă. Tîrînd însă copacul spre apă, omul a observat un fapt care, desigur, i s-a părut curios: copacul era mult mai ușor de dus atunci cînd era rostogolit. Din această observație cît și din altele asemănătoare, omul a ajuns să-și dea seama că obiectele rotunde se transportă mult mai ușor atunci cînd sînt rostogolite. Așa a ajuns omul să descopere roata, această invenție care, în zilele noastre, nu lipsește nici unei mașini.

Da, așa au prins viață știința și tehnica, mereu împreună, ajutîndu-se una pe alta. Un exemplu mai aproape de zilele noastre ne va face să înțelegem acest lucru.

La sfîrșitul veacului trecut, oamenii de știință au descoperit o nouă energie în natură, radioactivitatea. A trebuit să treacă însă mai multe zeci de ani pentru ca tehnica să-i poată permite omului să folosească în cît mai multe domenii această energie. S-au creeat tot felul de aparate și mașini complicate. Și iată că chiar în zilele noastre tehnica înaintată vine să ajute științei să facă o nouă descoperire — descoperirea antiprotonului, o altă particulă din structura atomului.

Iată de ce vi se cere să „legați teoria de practică"; pentru că așa s-a întîmplat în tot lungul istoriei omului, pentru că așa se petrece în viața de toate zilele. Știința nu se poate lipsi de tehnică, iar tehnica nu poate exista fără știință. Incotro se îndreaptă știința, într-acolo merge și tehnica.

E greu să ne închipuim de pe acum cum va arăta tehnica chiar numai peste 20 de ani. Deocamdată, s-au creeat avioane cu viteze fantastice: 1.300 km. pe oră, depășind viteza sunetului. Peste 20 de ani viteza aceasta poate că ni se va părea tot atît de înceată ca cea a melcului pe lîngă a ogarului. Poate că în acest răstimp se vor descoperi acele „nave" fantastice care să zboare spre alte lumi decît cea a globului pămîntesc.

Fără îndoială că și uzinele vor arăta cu totul altfel. Automatizarea, transmiterea comenzilor de la distanță vor face ca o mînă de oameni să conducă, doar prin simple apăsări de butoane, adevărați coloși.

Energia atomică și tehnica ei, îndreptate spre scopuri pașnice, vor face ca pe ape să circule vase pe care astăzi abia că le putem închipui, trenuri și mașini pe cît de curioase la formă, pe atît de rapide, curate și comode.

Da, copii, iată ce minunate drumuri se deschid în fața voastră. Doar voi veți fi aceia care veți creea aceste mașini, le veți conduce, veți contribui la dezvoltarea și pe mai departe a tehnicii, a științei.

Ce știm să facem

Aparate cu galenă

Mie-mi place foarte mult să construiesc aparate de radio. Ca orișice începător mi-am construit mai întîi un aparat cu galenă. Am vrut să-l fac pentru două unde, dar, pare-mi-se, n-am făcut prea bine bobina. In orice caz, anul acesta vreau neapărat să-l construiesc așa cum trebuie. Dacă reușesc, încep să construiesc un aparat cu lămpi.

Gheorghe D. PANĂ
comuna Picior de Munte
regiunea Pitești

O încercare

Eu am construit pînă acum mai multe aparate. Imi place să meșteresc tot felul de lucruri. Nu de mult mi-a dat prin minte să încep construirea unui magnetofon. De e greu sau ușor încă nu știu, dar vreau neapărat să am un magnetofon.

Unii zic să nu m-apuc de așa ceva că n-am să reușesc. Dar eu nu renunț. Incercarea moarte n-are.

Ion JECU
comuna Niculițel
regiunea Constanța

Un tren electric

Nu, nu e vorba de un tren adevărat, unul din acelea care duc oameni sau cărbuni de mină. E vorba doar de un tren-machetă, un tren mic, construit de noi în cadrul cercului. L-am făcut la traforaj. Il vom vopsi și o să fie foarte frumos. Cînd îl vom termina, îl vom pune într-o vitrină de la Casa noastră a pionierilor.

Un grup de copii
de la Casa pionierilor
din Sibiu

PE SCURT

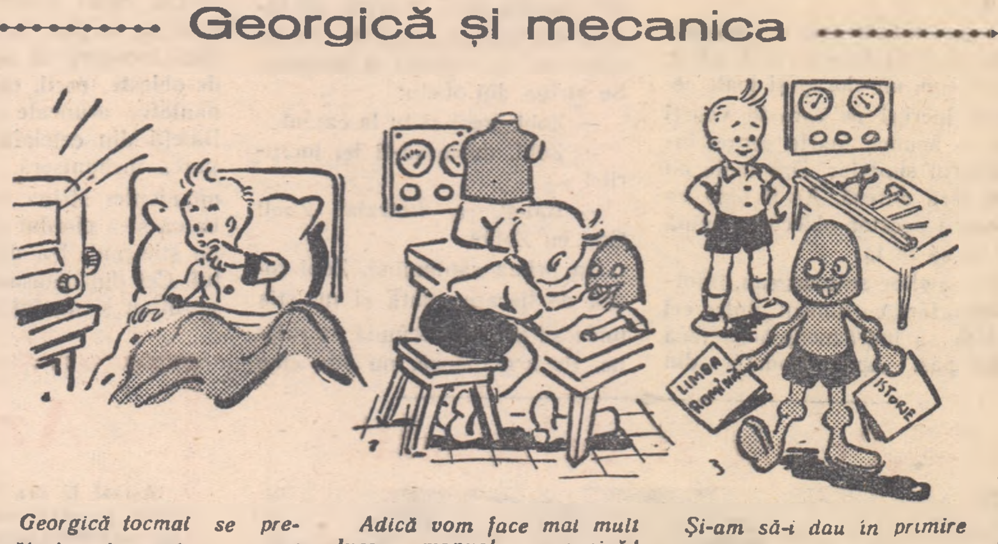
● Anul acesta, la Liceul nr. 1 din Suceava s-au înființat două ateliere: unul de tîmplărie și altul de lăcătușerie. Atelierele au primit de la Școala de ucenici pentru prelucrarea lemnului 30 de scule și unelte. Școala a mai primit 20 de bancuri individuale și polizoare electrice, urmînd ca restul de materiale să le primească cît mai curînd.

● Muncitorii întreprinderii „Chivu Stoica" din Capitală organizează pentru copiii de la Școala nr. 70 un atelier de lăcătușerie și tîmplărie. In același raion al Capitalei (Grivița Roșie) Atelierele P.T.T. organizează un atelier de radio la Școala nr. 76. Copiii celor două școli sînt încîntați de aceste daruri primite de la muncitori.

● La Școala de 7 ani din comuna Buruene, regiunea Hunedoara, tinerii naturaliști au încercat aclimatizarea lămîiului și a smochinului la condițiile de climă și sol din țara noastră. Totodată ei au aplicat metode agrotehnice la cultura mai multor cereale, obținînd rezultate foarte frumoase. In noul an școlar ei își propun să ducă mai departe experiențele începute.

● La Școala medie nr. 2 din Slatina vor funcționa anul acesta mai multe cercuri: un cerc al tinerilor botaniști, un cerc de croitorie, un cerc de fotografiat și un cerc de ornamentație (picturi pe mătase, flori artificiale etc.). Totodată, în școală vor lua ființă un atelier de mecanică și unul de tîmplărie. Sălile destinate atelierelor au și fost pregătite.

Georgică și mecanica

Georgică tocmai se pregătește de culcare, cînd aude o știre la radio: politehnizarea învățămîntului...

Adică vom face mai mult lucru manual, mecanică! Ah, am o idee strașnică: voi lucra un „băiat" mecanic.

Și-am să-i dau în primire lecțiile mele și grijile școlii. Adio, istorie, geografie, aritmetică!...

In timp ce el o să învețe, eu am să pot juca liniștit fotbal, de dimineață pînă seara!

Anul școlar s-a terminat. Ei, dar ce-i asta? Premiul întîi l-a luat... băiatul mecanic și eu... am rămas repetent!

...Uf! Ce bine că totul n-o fost decît un vis!... Oricum am să renunț la ideea „băiatului mecanic".

Meșterul Știe-Tot are cuvîntul

Acuma, ce să vă spun! Mă pricep eu la multe, că de aceea mi se spune Meșterul Știe-Tot, numai că la vorbă, pare-mi-se, nu sînt tot atît de meșter! Totuși am să vă spun o istorie, care de multă vreme mă rîcîie la inimă.

Să tot fie doi ani de atunci. Mă aflam la Mediaș, chemat în mare grabă de micii tîmplari de la școala germană de acolo. Băieții erau în încurcătură: tinerii naturaliști îi rugaseră să le facă la repezeală acoperișul unei sere pentru legume, iar ei pînă atunci nu lucraseră niciodată așa ceva. Tocmai de asta mă și chemaseră în grabă.

Ei, și cum stăteam noi și lucram așa, numai ce mă întreabă un puști mărunțel:

— Meștere, de ce nu faci tu un concurs la gazetă? Tare mult aș vrea să știu care copii din țara noastră se pricep să lucreze mai bine!

Iaca, vorbele astea mie mi-au mers la inimă. După ce am terminat treaba la Mediaș, am pornit prin țară să văd dacă și alți copii sînt de părere să facem un concurs.

— Meștere, noi am lucra cu dragă inimă, răspundeau ei. Dar unde să lucrăm? N-avem atelier... Ș-apoi, n-avem nici scule, și nici pe cine să ne învețe să lucrăm cu ele.

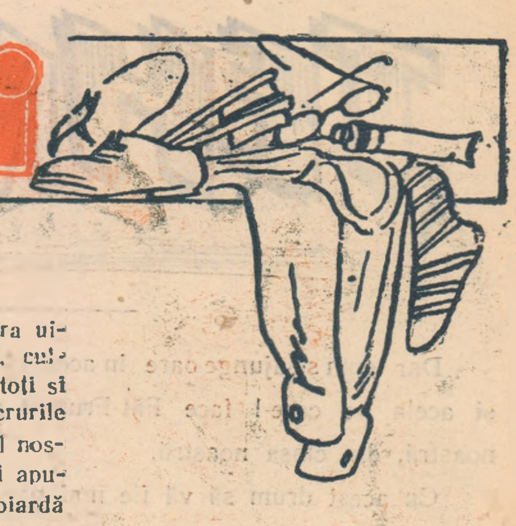
N-am mai făcut concurs atunci. Dar ideea asta am păstrat-o în inima mea tot timpul.

Anul acesta, în multe școli se înființează ateliere. Aici vor fi tot felul de scule, iar meșteri pricepuți îi vor învăța pe copii cum să le mînuiască. Tocmai de aceea m-am gîndit și eu să încep anul acesta concursul. Cum va fi acest concurs? Ce anume trebuie să lucreze copiii? Ce premii primesc cei mai meșteri dintre ei?

Despre toate astea am să vă dau lămuriri amănunțite cît de curînd, cînd va începe concursul. Deocamdată, vă spun să vă pregătiți. Va fi un concurs foarte frumos.

CODUL lui ZOBI

schiță de Sonia Larian

In tabără, chiar în detașamentul nostru era un băiat tare caraghios. Il chema Zobi. In fiecare dimineață, cînd suna goarna și începeam unul cîte unul să deschidem ochii, să căscăm și să ne căutăm cîte un ciorap sau pantof de sub pat, Zobi striga dintr-odată:

— Pantoful! Mi-am pierdut un pantof! Băieți, cine a găsit un pantof?

Sau:

— Prosopul! Unde mi-am lăsat prosopul?

După care începea să sară ca un popîndău printre paturi, să caute sub perne, să se vîre sub saltele, să desfacă toate geamantanele, să arunce cu pantofi în toate părțile și să se plîngă:

— Cine mi-a pierdut prosopul? De ce nu-mi dați săpunul?

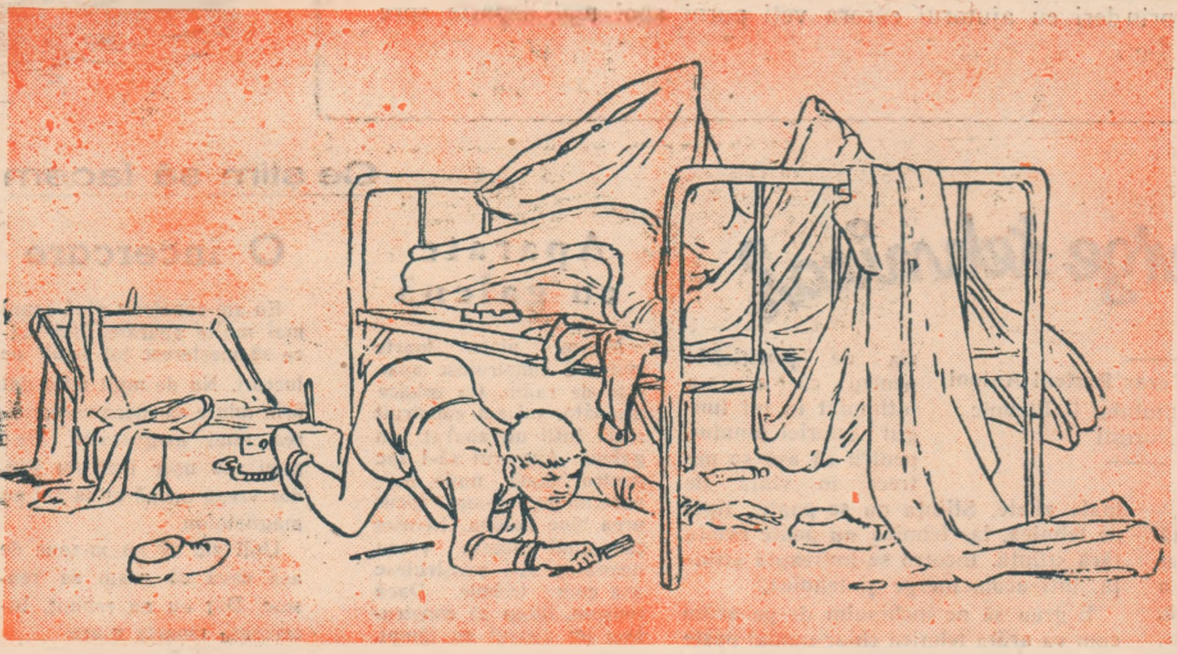
In fiecare seară, la careu asistam de asemenea la o reprezentație veselă al cărei erou era tot Zobi. După ce spunea cîteva cuvinte despre cele întîmplate în timpul zilei, instructorul superior, care era foarte hîtru de felul său, scotea, deodată, nu se știa de unde (cum scoate un scamator din mînecile sale tot felul de obiecte neașteptate), cîte un ciorap, o perie de dinți, un creion, o cămașă, un săpun, o carte, un pieptene, ba odată a așezat în mijlocul careului și o pereche de pantofi galbeni, care arătau foarte caraghios acolo, printre atîția pionieri care îi priveau.

— Am primit prin poștă o pereche de pantofi, o perie de dinți, un prosop, un ciorap și toate celelalte lucruri pe care le vedeți aici — spunea foarte serios instructorul superior. Dar toate au sosit fără adresă. Ar fi bine ca posesorii acestor obiecte să vină aici și să le ia.

Cîteva clipe se scurgeau, întotdeauna, fără ca nimeni dintre cei de față să îndrăznească să facă vreun pas. Apoi, deodată, din toate colțurile careului ieșeau băieți și fete care se îndreptau cu pași șovăitori spre locul în care erau adunate lucrurile pierdute și spuneau:

— Asta e al meu!

— Aștia sînt ai mei...

— Cred că batista asta e a mea...

De obicei, aceia cărora li s-a întîmplat odată să piardă un lucru și să vină seara la careu să și-l ia înapoi, nu mai pierdeau pe urmă nimic. Nu era tocmai plăcut să te întorci la locul tău cu un ciorap, însoțit de hohotele de rîs ale tuturor pionierilor. Ca să nu mai vorbim de glumele pe care instructorul superior le făcea cu ocazia asta pe socoteala fiecăruia în parte. Numai Zobi al nostru părea de nevindecat. Aproape că nu era zi în care să nu vină în mijlocul careului să-și ia înapoi cîte un obiect pe care-l pierduse în timpul zilei. Deobicei, aștepta pînă la urmă, de rușine, crezînd că astfel n-o să fie observat. Dar copiii îl pîndeau. Se striga din oficiu:

— Zobi, treci și tu la careu!

— Zobi, du-te să-ți iei lucrurile!

— Băieți, a întîrziat Zobi! Ce-i cu Zobi?

In prima săptămînă, Zobi roșea de fiecare dată și nu știa unde să se mai ascundă de rușine. Pe urmă, însă, nu știu cum s-a făcut că a început și el să se obișnuiască cu rolul său. Vedea că se rîde de el cu bunăvoință și apoi, începuse să-i placă faptul că a ajuns dintr-odată vestit. Intr-adevăr, niciun băiat din tabără nu era mai cunoscut decît el. Toți îl strigau cu simpatie:

— Zobi, azi ce ai mai pierdut?

— Zobi, unde ți-e cămașa?

— Zobi, unde ți-s pantalonii?

Intr-o bună zi, însă, se întîmplă un lucru cu totul neașteptat. Zobi fu chemat de dimineață la instructorul superior și se întoarse în detașament cu un aer cît se poate de important, de parcă i s-ar fi comunicat că de el atîrnă soarta lumii. Indată se apucă să facă ordine, să adune tot felul de lucruri pe care să le strîngă sub patul său, să umble neliniștit încolo și încoace și să caute tot timpul ceva, nu se știa ce. In același timp, printr-un miracol greu de înțeles, în întreaga tabără începură să apară tot felul de obiecte, perii, ciorapi, batiste, pantofi, aruncate care încotro. Băieții din celelalte detașamente parcă înebuniseră. Mereu, cîte un pionier striga în gura mare, ba că și-a pierdut cămașa, ba că nu știe unde i-a dispărut pantoful. Cei din detașamentul nostru se uitau și nu înțelegeau nimic; parcă ne-am fi aflat în țara uitucilor și a zăpăciților. Și, culmea, cel care alerga după toți și aduna de pe jos toate lucrurile pierdute era tocmai Zobi al nostru. De neînțeles! Ce i-o fi apucat pe toți pionierii să-și piardă lucrurile?! Și ce l-o fi apucat tocmai pe Zobi, zăpăcitul zăpăciților, să umble după ele și să le caute?

In cîteva zile, Zobi devenise de nerecunoscut. Nu numai că nu mai pierdea nimic, dar începuse să alerge după toți pionierii, avînd grijă să le atragă mereu atenția să-și pună toate lucrurile la loc, să nu piardă nimic și să păstreze ordinea. Cum plecam de la spălător, îl vedeai alergînd după cîte unul:

— Isbășescule, unde ți-e prosopul?

— Ia ascultă, mă, Alterescu, de ce ți-ai lăsat săpunul la spălător? Crezi că toată lumea trebuie să alerge aici după tine?

Un adevărat caraghioslîc. Ne gîndeam: ți-ai și găsit cine să-ți facă morală!

Abia după o săptămînă am aflat și noi ce anume se întîmplase. Instructorul superior îl chemase într-o dimineață pe Zobi și-i dăduse răspunderea tuturor obiectelor pierdute în tabără. El trebuia să le caute pe toate și să le adune la un loc, pentru ca seara, la careu, să fie înapoiate celor care le pierduseră. In același timp, instructorul se înțelesese cu pionierii din toate celelalte detașamente, spunîndu-le ca fiecare din ei să se prefacă a pierde cît mai multe lucruri, în așa fel încît Zobi să aibă după ce alerga.

In cîteva zile de alergătură, Zobi se vindecă. Nu numai că nu mai pierdea nimic, dar alcătuise un întreg cod pentru toată tabăra, în care se prevedea cum trebuie să-și păstreze fiecare pionier lucrurile. Codul suna cam așa:

1. Cînd pleci de la spălător, nu-ți uita săpunul.
2. Prosopul se pune după gît, spre a nu fi pierdut pe drum.
3. Nu arunca pantofii la întîmplare! Pune-i frumos sub pat, unul lîngă celălalt.

Și așa mai departe...

Codul lui Zobi fu transcris în mai multe exemplare și afișat deasupra fiecărui pat. Seriile următoare, care veniră după noi în tabără, îl moșteniră și ele.

„Prima zi de școală"

Tablou în ulei de Bedivan

Azi, pe stadionul Republicii

Astăzi la ora 15,30, zecile de mii de spectatori aflați pe stadionul Republicii din Capitală vor trăi un eveniment care, de cîțiva ani încoace, i-a entuziasmat pe toți iubitorii de sport din țara noastră: deschiderea Campionatelor internaționale de atletism ale R.P.R.

Timp de trei zile, în incinta stadionului vor evolua, în cadrul numeroaselor și variatelor probe, atleți cunoscuți și iubiți, de valoare mondială. Numărul participanților este de aproape 300 și sînt reprezentate majoritatea țărilor europene, în plus Statele Unite ale Americii. Pînă și mica țară a Islandei (care numără 150.000 de locuitori) va trimite doi dintre atleții săi de frunte: Thorbjoern Thorbjoernsson și Vilhjalmur Einarsson, care vor concura la 100 și 200 m. plat, săritură în lungime și triplu salt. Incă de marți seara au început să sosească în București oaspeții participanți la campionate. Printre primii sosiți au fost atleții francezi, în număr de opt: Macquet (suliță), Battista (triplu salt), Djian (800 m.), Bernard (1500 m.), Goudeau și Camus (400 m.), Thomas (greutate) și Fournier (înălțime). Miercuri au sosit cei trei atleți americani Wiliams, Shelton și Gutowski, dintre care primul vă reamintim că a realizat de curînd 10,1 sec. pe 100 m. Lotul cel mai numeros este cel sovietic: 51 de sportivi și 9 antrenori. Totodată, între atleții sovietici se numără și cei mai mulți recordmeni mondiali, ca de pildă, Lavrov, Spirin, Zîbina, Vinogradova, etc. Dintre italieni vă amintim pe discobolul Adolfo Consolini, campion olimpic în 1948 și pe alergătoarea Giuseppina Leone; dintre germani pe atleta Centa Gastl, dintre polonezi pe Sidlo... Dar ne-ar trebui un spațiu foarte mare pentru a vă înșirui toate numele de fruntași ai atletismului, unele bine cunoscute de voi.

„Duelurile" ce se vor desfășura în cadrul fiecărei probe, vor fi strînse și pasionante. La aruncarea ciocanului, Rășcănescu va avea de înfruntat pe sovieticul Samoțvetov și pe maghiarul Nemeth; la 80 m. garduri atleta vest-germană Gastl se va „bate" cu Nina Vinogradova și cu Ana Șerban; la prăjină Gutowski (S.U.A.), Adamczyk (Polonia), Cernoboi (U.R.S.S.) și alții își vor disputa titlul de „stăpîni ai înălțimilor". Cum se vor sfîrși aceste dueluri? E greu de spus, fiindcă vechile performanțe acordă fiecărui concurent în parte șanse serioase. Oricum, spectaculoasele întîlniri vor rămîne multă vreme vii în amintirea publicului.

Redacția și administrația: București, Piața Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114. Tiparul Intr. Poligrafică Nr. 2, str. Brezoianu Nr. 23—25.